

Sygn. akt VI Ka 383/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 października 2014 r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze w VI Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Andrzej Tekieli (spr.)

Sędziowie SO Edyta Gajgał

SO Andrzej Wieja

Protokolant Anna Potaczek

po rozpoznaniu w dniu 28 października 2014 r.

sprawy **W. S.**

oskarżonego z art. 157 § 2 kk

z powodu apelacji, wniesionych przez oskarżycielkę prywatną i jej pełnomocnika

od wyroku Sądu Rejonowego w Lubaniu

z dnia 7 kwietnia 2014 r. sygn. akt II K 197/13

uchyla zaskarżony wyrok wobec oskarżonego W. S. i sprawę przekazuje Sądowi Rejonowemu w Lubaniu do ponownego rozpoznania.

Sygn. akt VI Ka 383/14

UZASADNIENIE

W. S. został oskarżony o to, że w dniu 23 czerwca 2012r., bez jakiegokolwiek przyczyny, uderzył otwartą dłonią ręki pokrzywdzoną B. H. w twarz, czym spowodował u pokrzywdzonej B. H. obrażenia w postaci otwartej rany policzka i okolicy skroniowo- żuchwowej, które nie trwały dłużej niż 7 dni, tj. o czyn z art. 157 § 2kk.

Sąd Rejonowy w Lubaniu wyrokiem z dnia 7 kwietnia 2014r. w sprawie II K 197/13:

uniewinnił oskarżonego W. S. od popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w części wstępnej wyroku,

na podstawie art. 626 § 1kpk w zw. z art. 616 § 1pkt. 2 kpk zasądził od oskarżycielki prywatnej B. H. na rzecz oskarżonego W. S. kwotę 2940 (dwóch tysięcy dziewięćset czterdzieści) złotych - tytułem zwrotu kosztów ustanowienia obrońcy z wyboru w osobie adw. M. S.,

na podstawie art. 632 pkt 1 kpk kosztami postępowania obciążył oskarżycielkę prywatną B. H..

Od wyroku tego wnieśli apelacje oskarżycielka prywatna B. H. oraz jej pełnomocnik.

Pełnomocnik oskarżycielki prywatnej wyrokowi zarzucił :

wydanie rozstrzygnięcia w pkt I na skutek błędnego ustalenia faktycznego przyjętego za podstawę orzeczenia, które miało wpływ na treść tego orzeczenia, albowiem Sąd I instancji nietrafnie ustalił, że oskarżony W. S. w dniu 23

czerwca 2012r. nie uderzył otwartą dłońią ręki pokrzywdzonej B. H. w twarz i że oskarżony nie spowodował tym u pokrzywdzonej obrażenia w postaci otwartej rany policzka i okolicy skroniowo – zuchwowej, które nie trwały dłużej niż 7 dni,

wydanie rozstrzygnięcia w pkt I na skutek błędnego ustalenia faktycznego przyjętego za podstawę orzeczenia, które miało wpływ na treść tego orzeczenia, albowiem Sąd I instancji nietrafnie ustalił, że świadek K. S. (1) w dniu 23 czerwca 2013r chodził po częściach prywatnej posesji należących do oskarżonego W. S. i małżeństwa M. oraz, że zaglądał przez okno do pomieszczeń należących do Z. B.,

wydanie rozstrzygnięcia w pkt I na skutek błędnego ustalenia faktycznego przyjętego za podstawę orzeczenia, które miało wpływ na treść tego orzeczenia, albowiem Sąd I instancji nietrafnie ustalił, że pokrzywdzona B. H. zachowywała się w dniu 23 czerwca 2013r. wobec oskarżonego W. S. prowokująco i że pokrzywdzona gestykulowała rękoma, machając nimi w i kierunku oskarżonego W. S., albowiem pokrzywdzona B. H. w dniu 23 czerwca 2012r. stanęła w obronie swojego gościa – świadka K. S. (2) który nie zna języka polskiego i który nie był w stanie właściwie odpowiedzieć na kierowane do niego krzyki oskarżonego W. S.,

wydanie rozstrzygnięcia w pkt I z obrazą przepisów prawa materialnego a to art. 157§2 kk poprzez jego niezastosowanie albowiem Sąd I instancji nietrafnie przyjął, że oskarżony W. S. swoim zachowaniem w dniu 23 czerwca 2013r. nie uderzył otwartą dłońią ręki pokrzywdzonej B. H. w twarz i że oskarżony spowodował tym u pokrzywdzonej obrażenia w postaci otwartej rany policzka i okolicy skroniowo – zuchwowej, które nie trwały dłużej niż 7 dni, nie popełnił przestępstwa penalizowanego art. 157§2 w zw. z art. 115§21 kk względnie art. 217§1 w zw. z art. 115§21 k,

wydanie rozstrzygnięcia w pkt I z obrazą przepisów postępowania a to art. 5§2 kpk poprzez jego zastosowanie, która miała wpływ na treść tego orzeczenia, albowiem Sąd I instancji nie miał rzeczywistych podstaw dla zastosowania tego przepisu procedury karnej,

wydanie rozstrzygnięcia w pkt I z obrazą przepisów postępowania a to art. 7 kpk poprzez jego wadliwe zastosowanie, która miała wpływ na treść tego orzeczenia, albowiem Sąd I instancji przy dokonywaniu oceny dowodów przeprowadzonych w sprawie, a to: dowodu z wyjaśnień oskarżonego W. S., dowodu z zeznań świadka M. B., dowodu z zeznań świadka M. M. (2), dowodu z zeznań świadka Z. L., dowodu z zeznań świadka K. S. (2), dowodu z dokumentu – notatki urzędowej z dnia 23 czerwca 2012r., dowodu z dokumentu –(...)z dnia 25 czerwca 2012r. z wystawienia (...). M. M. (2), przekroczył / naruszył/ zasadę swobodnej oceny dowodów.

wydanie rozstrzygnięcia w pkt I z obrazą przepisów postępowania, a to art. 7 kpk poprzez jego wadliwe zastosowanie, która miała wpływ na treść tego orzeczenia, albowiem Sąd I instancji przy dokonywaniu oceny dowodów przeprowadzonych w sprawie przekroczył / naruszył/ zasadę swobodnej oceny dowodów,

wydanie rozstrzygnięcia w pkt I z obrazą przepisów postępowania a to art. 2 §1 pkt 1 i 3 oraz art. 2§2 kpk poprzez ich niezastosowanie, która miała wpływ na treść tego orzeczenia, albowiem Sąd I instancji nie zrealizował celów postępowania karnego przewidzianych ww przepisami procedury karnej,

wydanie rozstrzygnięcia w pkt II z obrazą przepisów postępowania, a to art. 626§1 w zw. z art. 616§1 1pkt 2 kpk poprzez ich wadliwe zastosowanie oraz art. 628 pkt 1 kpk poprzez jego niezastosowanie, która miała wpływ na treść tego orzeczenia, albowiem Sąd I instancji wadliwie rozstrzygnął o kosztach procesu.

Stawiając powyższe zarzuty pełnomocnik oskarżycielki prywatnej wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Oskarżycielka prywatna wniosła apelację nie zgadzając się z oceną materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie w zakresie uniewinnienia W. S.. Wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacje okazały się zasadne co skutkowało uchyleniem zaskarżonego wyroku i przekazaniem sprawy do ponownego rozpoznania.

Ocena zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego dokonana przez Sąd I instancji budzi wątpliwości, w związku z czym zaskarżony wyrok nie mógł się ostać. Nie przekonuje przede wszystkim odmowa wiarygodności zeznań świadków Z. L. i K. S. (3) z tego tytułu że „są bezpośrednio zainteresowani w rozstrzygnięciu sprawy na korzyść pokrzywdzonej” i przeciwstawienie im zeznań świadków M. B. i M. M. (2) jako dowodów w pełni obiektywnych. Nie kwestionując obiektywizmu dwóch ostatnich świadków wskazać należy że bynajmniej nie zeznają oni w sposób jednoznacznie sprzeczny z zeznaniami pokrzywdzonej i świadków popierających jej wersję zdarzenia. Lekarz M. M. (2) potwierdził przecieź, że stwierdził u pokrzywdzonej B. H. obrażenia na twarzy podkreślając, że nie jest w stanie powiedzieć czy takie obrażenia mogły powstać dwa dni wcześniej gdyż nie jest lekarzem sądowym (k.249 odwrót). Świadek – policjant M. B. z kolei potwierdził dane wynikające ze sporządzonej przez niego notatki urzędowej z której wynika że w dniu 23.06.2012 r. B. H. złożyła zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa polegającego m.in. na uderzeniu jej przez oskarżonego ręką w twarz i opisała okoliczności tego zdarzenia (k.242, k.249 odwrót). Fakt iż świadek ten zasłaniając się niepamięcią nie potwierdził ani nie wykluczył aby pokrzywdzona miała obrażenia na twarzy nie oznacza że takich obrażeń nie miała, ponadto zawiadomienie o przestępstwie miało miejsce w krótkim czasie po zdarzeniu i niektóre potencjalne obrażenia np. obrzęk twarzy mogły być jeszcze niewidoczne. Nie przekonuje ponadto argument Sądu I instancji że pokrzywdzona z opóźnieniem, bo dwa dni po zdarzeniu udała się do lekarza celem uzyskania obdukcji lekarskiej. Sądowi Okręgowemu z urzędu wiadomo że 23.06.2012 r. była sobota a więc dzień w którym z reguły nie pracują przychodnie podstawowej opieki zdrowotnej, przez co kontakt z lekarzem jest utrudniony, nie dziwi więc że pokrzywdzona udała się do lekarza w poniedziałek 25.06.2012 r. Dodać należy, że świadkom którzy potwierdzali wersję zdarzenia prezentowaną przez oskarżonego i na których oparł się Sąd I instancji wydając wyrok uniewinniający , tj. B.S., K. M., P. M., A.W. zasadnie zarzucić można brak obiektywizmu skoro pozostają w konflikcie sąsiedzkim z pokrzywdzoną. Wszystkie powyższe okoliczności wskazują że sprawa niniejsza powinna być ponownie rozpoznana.

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy uchylił zaskarżony wyrok wobec oskarżonego W. S. i sprawę przekazał Sądowi Rejonowemu w Lubaniu do ponownego rozpoznania.

Ponownie rozpoznając sprawę Sąd I instancji przeprowadzi postępowanie dowodowe w zakresie niezbędnym do prawidłowego rozstrzygnięcia, w szczególności przesłucha oskarżonego i pokrzywdzoną oraz w razie potrzeby ponownie pozostałych świadków ograniczając się do odczytania zeznań tych świadków których przesłuchanie nie będzie niezbędne. Rozważy także Sąd I instancji dopuszczenie dowodu z opinii biegłego lekarza na okoliczność czasu, charakteru i mechanizmu obrażeń doznanych przez pokrzywdzoną. Sąd Okręgowy zastrzega, że dopuszczenie tego dowodu nie będzie niezbędne o ile okoliczności te będą możliwe do ustalenia innymi dowodami. Sąd Okręgowy wskazuje ponadto, że brak obrażeń ciała u pokrzywdzonej nie wyklucza zakwalifikowania zachowania się oskarżonego z art.217 § 1 k.k. Swoje ostateczne stanowisko co do sprawstwa i winy oskarżonego, a w dalszej kolejności kwalifikacji prawnej czynu i ewentualnie wymiaru kary Sąd I instancji zawrze w wydanym wyroku prawidłowo uzasadnionym zgodnie z wymogami art. 424 k.p.k.